

de private Banker ikke behøver at gaa til Nationalbanken, er dennes Indflydelse forholdsvis fringe. Derfor synes jeg ogsaa, det af den Grund er naturligt, at Kreditindskrænkningen ikke har givet sig Udslag i noget større Tal paa Nationalbankens Seddeltalsangivelse, end den har.

Det Forslag, der i § 7 stilles om Tilbagebetaling af Gælden, tror jeg ikke vil vække nogen Uenighed. Et andet Spørgsmaal er, hvad Vej man skal gaa for at faa de 40 Millioner, og jeg vil sige, at det er heller ikke med vild Begejstring, vi fra vor Side gaar med til det Forslag, der derom er stillet under § 7 — ærede Medlemmer kender nogenlunde Socialdemokratiets Stilling til Spørgsmaalet om, ad hvad Vej man skal tilvejebringe Midler til Statsgældens Afbetaling —, men jeg billiger det som en udstrakt Haand til de andre Sider, som ikke ønskede at gaa den Vej, som Socialdemokratiet vilde gaa. Den Vej, som nu foreslaas, er, som ærede Medlemmer ved, en Forøgelse af Indkomstkatten med $\frac{1}{4}$, af Selskabsskatten med $\frac{2}{5}$ og af Formueskatten med Halvdelen. Om disse Tal nu er de nøjagtigt rigtige, eller om det vilde være naturligt at bytte noget om paa dem, er Spørgsmaal, som der meget vel kan handles om i et Udvalg. Der ventes at indkomme 44 Millioner, hvorved Staten ikke alene skulde kunne betale sin 40 Mill. Kr.'s Gæld til Nationalbanken, men ogsaa forøge sin Kassebeholdning og derved muliggøre Formindskelse af det Overtræk, der er.

Ærede Medlemmer vil vide, at der under Finanslovforslagsbehandlingen har været diskuteret om dette Overtræk, og ogsaa i Valutaraadet, og at der fra Nationalbankens Side har været et stærkt Ønske om at komme bort fra de store Overtræk. Hvilke Virkninger og hvor store Virkninger det vilde have, om man i Stedet for Overtræk gik ind paa kortvarige Kreditnoter, eller hvad man skal kalde det, fra Statens Side, ved jeg ikke med Sikkerhed. Jeg tror ikke, der kan naas saa uhyre meget, som der er forudsat, og Betingelsen for, at det skal kunne gøres, er jo, at der rundt omkring i de private Banker, Sparekasser o. s. v. ligger kontante Midler, som kan stilles til Raadighed for disse Statslaan. Jeg berører dette kun som et Sidespørgsmaal; Hovedspørgsmaalet er, om man ønsker at forøge Statskassens Beholdning med disse Millioner og lade den tilbagebetale sin Gæld.

Med Hensyn til Valutacentralen har Lovforslaget bibeholdt Oplysningspligten og formindsket de gældende Restriktioner, men

i øvrigt lagt hele Spørgsmaalet hen til en Forhandling i det Finansraad, som ønskes oprettet. Forholdet er jo nemlig det, og det er ikke mindst fremhævet af Nationalbanken, at der helst maa andre Foranstaltninger til end Tilbagebetaling af disse 40 Millioner for at muliggøre og lette en Stabilisering. Det er ikke formuleret i Lovforslaget, hvilke Foranstaltninger der skal foretages, og jeg synes, det er rigtigt, at det ikke er formuleret, fordi ingen af os ved, hvordan vore økonomiske Forhold i det givne Øjeblik ligger. Ingen af os ved, hvad Øjeblik der pludselig aabnes for Indførselen Sluser gennem Dumping fra Tyskland, for at det saaledes kan klare sine Forpligtelser efter Dawes-Overenskomsten. Ingen ved i Forvejen, hvordan Forholdene kommer til at ligge. Det er ganske umuligt at lovgive for et Tidsrum af 2 Aar, hvor der helst skulde være den størst mulige Tavshed om Valutaspørgsmaalet. Derfor er der foreslaaet Oprettelse af et Finansraad, som har Repræsentanter for Partierne her og Repræsentanter for samtlige Erhverv. Ja, jeg har lagt Mærke til, at et Erhverv som Fiskeriet ikke er nævnt her, skønt det dog spiller en vis Rolle overfor Udførselen. Jeg mener, det er et Spørgsmaal, vi kan tage under Diskussion i Udvalget, om den foreslaaede Sammensætning af Finansraadet er rigtig.

Det er et meget stort Raad, og mange vil maaske være betænkelige derved, men jeg gaar ud fra, at det Arbejde, der skal udføres i dette Raad, væsentlig vil blive udført gennem handledygtige Udvalg, og i saa Fald synes jeg ikke, der er noget at beklage sig over med Hensyn til Størrelsen. Man vil sige, som det er sagt, at nu afskaffer vi Rigsdagen og indfører en ny Rigsdag i Form af et Finansraad. Jeg ved, at der er en Mand her i Tinget blandt de Konservative, som maa give sin Tilslutning til dette Raad, nemlig det ærede Medlem Hr. Drachmann, som saa klart her under Finanslovforslagbehandlingen udtalte sig imod Parlamentarismen og for, at paa økonomiske Omraader kunde den ikke klare sig. Jeg tror imidlertid, at det er en Overdrivelse, at vi ved dette Lovforslag ødelægger Parlamentarismen og Rigsdagens Indflydelse. Det, vi gør, er, at vi tager al Sagkundskab i Brug og igennem Finansraadet lægger os nærmere ved de enkelte Erhverv og det levende Liv, der hersker ude omkring, end det er muligt for Rigsdagen at gøre, naar vi ikke har et saadant Raad.

Raadets Myndighed er fastsat saaledes, at det dels skal følge med, hvad der sker paa